

Arrest

nr. 87 251 van 10 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DASGUPTA, loco advocaat P. VAN ASSCHE, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 september 2010 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 12 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 november 2011 en 15 februari 2012.

1.3. Op 14 maart 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 maart 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, Ghanizada Tawab, verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U verklaarde bij aankomst in België zestien jaar oud en ongehuwd te zijn. U bent afkomstig van het dorp Bola Kala, gelegen vlakbij het districtscentrum van het district Bagrami dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Kabul. Uw moeder en uw jongere broer en zus bevinden zich nog in Afghanistan. Uw vader is spoorloos. U genoot onderwijs tot in de zevende graad. Daarnaast werkte u thuis op het land.

U verklaarde dat uw moeder u vertelde dat uw vader lang geleden een conflict had met de Kuchi's (nomadische Afghanen van Pashtu origine) over jullie gronden. Hij werd in elkaar geslagen door hen en was een tijdje werkonbekwaam. Later leek het probleem opgelost en werkte uw vader verder op zijn land. Op een dag echter, ongeveer vijf jaren geleden, kwam uw vader niet naar huis en sindsdien is hij spoorloos verdwenen. Jullie vermoedden dat zijn verdwijning te maken had met het grondconflict van weleer. Jullie rapporteerden de verdwijning van uw vader aan de politie maar hun onderzoek leverde niks op.

Gedurende de periode van vijf jaren die volgde op de verdwijning van uw vader kenden jullie geen problemen doch op een dag in 'jauwza' of 'saratan' (periode vanaf 22 mei 2010 tot en met 22 juli 2010), toen u op weg was naar school, stopte er een auto waarin vier onbekende gewapende mannen zaten die u vroegen of u de zoon was van Ghanizada Shohabudin. U beaamde dit en vervolgens zegde één van hen dat u thuis de eigendomspapieren van jullie grond moest halen en ze dadelijk naar hen moest terugbrengen. De man gebod u te gehoorzamen want anders zou hij u vermoorden of ervoor zorgen dat u zou verdwijnen net zoals uw vader. U was bang en ging naar huis waar u over het incident aan uw moeder vertelde. Uw moeder huilde en dacht dat het dezelfde mannen zouden zijn met wie uw vader het vroeger aan de stok had. Ze zei dat u het land moest verlaten omdat uw leven in gevaar was en dat zijzelf haar plan wel zou trekken. Uw moeder vond dat het geen zin had om bij de politie te gaan. Vooraleer u het land verliet verborg u zich bij een buurman. Toen u bij de buurman verbleef kwamen de mannen op bezoek bij uw moeder om haar de eigendomsdocumenten te vragen. Uw moeder vertelde hen echter dat u met de eigendomspapieren vertrokken was. Een zestal dagen na het incident verliet u Afghanistan. Na uw vertrek zijn de mannen nog langs geweest bij uw moeder. Ze bedreigden haar en zegden dat ze het huis in brand gingen steken en de hele familie vermoorden als ze de eigendomsdocumenten niet aan hen zou geven. Ze verboden haar tevens om bij de politie te gaan om hun bedreiging te rapporteren. Twee à drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan is uw moeder met uw broertje en zusje verhuisd naar haar familie in de provincie Kandahar. Voor zover u weet staat jullie huis leeg. U verklaarde dat het voor u niet mogelijk is om naar Kandahar te gaan omdat u op een leeftijd bent waarop de Taliban u daar zal willen inlijven. De gronden hebben jullie nooit willen verkopen omdat jullie ganse leven draaide om die gronden.

U verklaarde zich vluchteling in België op 15 september 2010. Op 26 april 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze werd ondermijnd.

Op 12 juli 2011 vroeg u voor de tweede maal asiel aan bij de bevoegde asielinstanties. In het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt u in het asielrelaas en de asielmotieven die eerder als ongegrond werden beschouwd. Ter staving van uw asielrelaas legde u een paspoort voor dat u werd uitgereikt op de Afghaanse ambassade te Brussel op 20 augustus 2011. Tevens een medisch attest, een bewijs van consultatie bij Solentra en een webartikel van BBC.

Op 23 november 2011 werd u door de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie alsnog minderjarig verklaard.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

U bent er echter niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie geloofwaardig te maken. U maakte het immers niet aannemelijk bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen te moeten vrezen vanwege een grondconflict.

Vooreerst dient gewezen te worden op het feit dat uw asielmotieven tijdens de vorige asielaanvraag reeds beoordeeld werden en dat tot het besluit moest gekomen worden dat aan uw verklaringen geen geloof kon worden gehecht. Heden brengt u een aantal zaken aan die alsnog tot een andere appreciatie van uw asielmotieven zouden moeten leiden. U legt vooreerst een Afghaans paspoort voor dat u werd uitgereikt op de Afghaanse ambassade in Brussel op 20 augustus 2011. Dit paspoort vormt echter slechts een indicatie voor uw identiteit en heeft verder geen betrekking op uw asielrelaas. U legde verder een print-out voor van een artikel van BBC over de algemene situatie in Bagrami, zonder dat deze artikels uw specifiek probleem behandelen. Dit artikel betreft de algemene situatie in Bagrami die het CGVS steeds in acht neemt bij elke beslissing betreffende personen afkomstig uit Bagrami.

Ten slotte legde u een medisch attest voor daterend van vier 4 juli 2011 en een bewijs van consultatie bij Solentra op 3 februari 2012. In het medisch attest wordt gewag gemaakt van een psychische traumatische voorgeschiedenis in uwen hoofde. Er wordt verder niet concreet in vermeld wat die voorgeschiedenis inhoudt. Evenmin worden enige concrete elementen in de bevestiging van consultatie bij Solentra vermeld. Een link met uw asielrelaas is hierbij dan ook niet aangetoond. U verklaarde overigens zelf dat uw asielmotieven niet aan de basis liggen van uw nood aan psychiatrische begeleiding (CGVS, 15-02, p. 5). Deze elementen vermogen dan ook niet een andere inschatting van uw asielmotieven te rechtvaardigen.

U werd op 23 november 2011 door de Dienst Voogdij alsnog minderjarig verklaard. Het CGVS organiseerde voor het onderzoek van uw tweede asielaanvraag twee gehoren, m.n. op 23 november 2011 (voor de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij) en op 15 februari 2012 (na de kennisgeving). Uit deze gehoren dient te worden besloten dat de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven zich verder bevestigt ziet.

Zo legde u allesbehalve eenduidige verklaringen af over de identiteit van de personen met wie u problemen zou hebben gehad. In het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde u dat ene Haji Munjai de kuchi is die verantwoordelijk was voor de verdwijning van uw vader en tevens de persoon is die jullie land wilde innemen (CGVS, 15-02, pp. 7, 12, 14). Nochtans bleek u in het kader van uw eerste asielaanvraag de namen niet te kennen van de kuchi's met wie jullie een conflict hadden (CGVS, 01-04, p. 6). Dit is merkwaardig te noemen. U verklaarde heden bovendien dat uw moeder destijds al wist dat Haji Munjai de persoon was die u de documenten afhandig wilde maken toen u zijn uiterlijke kenmerken aan uw moeder beschreef (CGVS, 15-02, p. 7). In Afghanistan zou uw moeder echter nooit zijn naam aan u hebben bekendgemaakt. Dit is weinig geloofwaardig te noemen. Het CGVS stelde eenzelfde evolutie vast in uw verklaringen aangaande de getuige van de verdwijning van uw vader. U verklaarde destijds dat uw vader het laatst op de gronden werd gezien maar door wie bleek u niet te weten (CGVS, 01-04, p. 5). Heden blijkt u plots wel te weten dat een andere landbouwer, genaamd Faizullah, de laatste persoon was die uw vader in levende lijve had gezien (CGVS, 15-02, p. 6). Dat u deze informatie nu wel te berde kan brengen nadat het CGVS u eerder confronteerde met uw gebrek aan kennis hieromtrent, kan niet overtuigen. Integendeel, hiermee wordt de klemtoon gelegd op het ingestudeerde karakter van uw asielrelaas.

Over Haji Munjai diende u zich overigens erg op de vlakte te houden. U beweerde dat hij banden had met de regering en de Taliban (CGVS, 15-02, p. 12). Als u de kans gegeven werd dit toe te lichten, kon u enkel te kennen geven dat u dit van uw moeder had gehoord. U verwees verder louter naar de verdwijning van uw vader. Dergelijk verklaringen maken uw stelling allerm minst aannemelijk. Om aan te geven hoe machtig Munjai wel was, beweerde u verder dat hij 250 jerib woestijngrond, die aan de regering toebehoorde, had ingenomen (CGVS, 15-02, p. 11). U kon echter bevestigen noch ontkennen of hij ook land had ingenomen dat door particulieren werd bewerkt of bewoond (CGVS, 15-02, p. 12). Waarom hij het dan uitgerekend op jullie grond had gemunt, blijft een raadsel.

Verder moet worden opgemerkt dat u het tijdens uw eerste asielaanvraag steeds had over de verdwijning van uw vader. Naar wat er verder met uw vader zou gebeurd zijn, had u het raden. Toen u door een Kuchi, i.e. Haji Munjai, werd bedreigd zei hij dan ook dat u zou verdwijnen zoals uw vader of zou worden gedood indien u hem de eigendomsdocumenten niet bezorgde (CGVS, 01-04, p. 7). Heden verklaarde u echter dat Munjai ermee dreigde u te vermoorden zoals hij ook uw vader had vermoord (CGVS, 15-02, p. 9). Dat u dit toen zou ontgaan zijn, is weinig waarschijnlijk. Ook deze wijziging in uw verklaringen is opmerkelijk te noemen.

Bovengaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat de door u aangebrachte elementen een andere appreciatie van uw asielmotieven niet wettigen en dat een aantal ongeloofwaardige elementen de ongeloofwaardigheid van uw motieven verder bevestigen. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Bagrami, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat ANSO in 2010 meldt dat de activiteit van AGE's in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. In het eerste kwartaal van 2011 beschouwt ANSO de provincie dan ook als een met lage onveiligheid, behalve voor enkele districten waar een strategische weg doorheen loopt en die als Pashtundistricten kunnen worden beschouwd. Voor Bagrami wordt echter geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bagrami in de provincie Kabul, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Bagrami actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Bagrami van de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Onder het kopje "De Feiten" wijst verzoeker erop dat hij vanaf dag 1 correct zijn leeftijd heeft aangegeven als zijnde 16-jarige, doch dat het medisch onderzoek op vraag van de Dienst Voogdij

“bewees” dat hij minstens 18 jaar was en hij derhalve tijdens zijn eerste asielaanvraag behandeld werd als meerderjarig. Verzoeker legt thans een Afgaans paspoort neer, afgeleverd door de Afgaanse ambassade te Brussel, waarin wordt vermeld dat hij geboren werd op 31 december 1995.

2.2. In een eerste middel voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan zijn eerste asielaanvraag waar hij volledig ten onrechte als meerderjarige werd beschouwd. Verzoeker is van oordeel dat de elementen en de antwoorden die destijds zijn gegeven in die context moeten worden gezien, omdat er immers een groot verschil is tussen de antwoorden van een 16-jarige en die van een 19- of 20-jarige. Hij vervolgt dat de feiten omtrent de verdwijning van zijn vader vijf jaar geleden zijn sinds zijn aankomst en hij dus op dat ogenblik 10 à 11 jaar moet geweest zijn. Het feit dat zijn moeder hem hieromtrent op dat ogenblik niet in detail heeft ingelicht en hij pas later informatie heeft gekregen met mondjesmaat bij vragen of bij verhalen, lijkt evident, aldus verzoeker. Verzoeker betoogt dat zomaar zonder meer het asielrelaas van de eerste asielaanvraag en de antwoorden op deze vragen zonder meer over te nemen in dezelfde beoordeling als de eerste beslissing heeft gedaan, dan ook onterecht is te meer nu deze eerste beslissing retroactief onwettig blijkt te zijn. Verzoeker besluit dat bepaalde onwetendheden/onduidelijkheden of stelselmatige verbeteringen/veranderingen van het verhaal die op zich niet tegenstrijdig zijn aan het originele verhaal maar op basis van verdere en meerdere informatie uit Afghanistan (via zijn moeder) naar voor zijn gekomen en dus enkel zijn gebaseerd op stelselmatige info die verzoeker zelf heeft kunnen bekomen.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de verklaringen in hun context moeten worden gezien. Verzoeker stelt dat de naam van de betrokken Kuchi slechts via telefonisch contact tussen hem en zijn moeder is gevallen toen hij reeds in België was en dit de enige geloofwaardige reden is waarom hij deze naam niet eerder naar voren kon brengen in zijn eerste asielrelaas. Volgens verzoeker moet hetzelfde aangegeven worden met betrekking tot de naam van de landbouwer Faizullah die de laatste persoon was die de vader in levenden lijven heeft gezien. Verzoeker besluit dat hieruit op geen enkele manier het ingestudeerd karakter kan bewezen worden maar wel dat de verdere informatie afkomstig is van zijn moeder rekening houdende met de gestelde vragen in het kader van zijn eerste procedure.

2.4. In een derde middel wijst verzoeker erop dat het gebruikte begrip in het Dari een dubbele betekenis heeft en hij dus duidelijk aangegeven heeft dat de Kuchi bedreigd hebben om hem en zijn vader te laten verdwijnen, hetgeen in de volkstaal wordt aanzien als vermoorden.

2.5. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift “nog één bijkomend document”, met name “de verklaring zoals deze in bijlage in brief wordt gevoegd”. Hij stelt tot slot dat de subsidiaire bescherming dient onderzocht te worden ten aanzien van Kandahar gelet op zijn leeftijd en het feit dat zijn moeder daar nu woont.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.7. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij allesbehalve eenduidige verklaringen aflegde over de identiteit van de personen met wie hij problemen zou hebben gekend, (ii) hij plots wel blijkt te weten dat een andere landbouwer, genaamd Faizullah, de laatste persoon was die zijn vader in levenden lijve had gezien, (iii) hij deze informatie nu wel te berde kan brengen en hiermee de klemtoon wordt gelegd op het ingestudeerde karakter van zijn asielrelaas, (iv) hij zich over Haji M. erg op de vlakte diende te houden, (v) heden hij verklaarde dat Haji M. dreigde hem te vermoorden zoals hij zijn vader had vermoord, en (vi) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers in het district Bagrami actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.8. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht

van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.9. Volgens verzoekers verklaringen is hij zijn land van herkomst, Afghanistan ontvlucht omdat hij vreesde voor Haji M., een Kuchi die ook verantwoordelijk wordt geacht voor de verdwijning/moord op verzoekers vader een 5-tal jaar geleden. Haji M. zou het gemunt hebben op de gronden, eigendom van verzoekers familie, en eiste op een ochtend toen verzoeker op weg was naar school dat hij de eigendomspapieren van de grond thuis zou ophalen en overhandigen. Verzoeker liep naar huis, vertelde alles aan zijn moeder die besliste dat hij in gevaar was en het land moest verlaten, en dook onder bij een buurman. Verzoeker ontvluchtte een zestal dagen later zijn land van herkomst en zijn moeder, broer en zus verhuisden twee à drie maanden later naar Kandahar waar ze introkken bij familie van zijn moeder. Ter ondersteuning van zijn relaas legde verzoeker naar aanleiding van zijn eerste en tweede asielaanvraag volgende documenten voor: zijn taskara, een paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade te Brussel, een foto van zijn vader, een aangifte van de verdwijning van zijn vader gericht aan het districtshuis, een recente aangifte van de verdwijning van zijn vader gericht aan de dorpsraad, een faxkopie van zijn schoolresultaten, en een fotokopie van de eigendomsakte.

2.10.1. Daargelaten de vaststellingen dat verzoeker thans kennis heeft over de naam van zijn belager en de verantwoordelijke voor de verdwijning/moord op zijn vader een 5-tal jaar geleden en thans ook weet wie zijn vader het laatst in levenden lijve zou hebben gezien, is de Raad van oordeel dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve onaannemelijk is.

2.10.2. De Raad benadrukt vooreerst dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (*R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005*). De vaststelling dat verzoeker minderjarig was op het ogenblik van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, hij zich vluchteling verklaarde op de leeftijd van 16 jaar, thans nog altijd minderjarig is en 10 à 11 jaar oud was toen zijn vader verdween, wijzigt niets aan het feit dat redelijkerwijs mag verwacht worden dat indien een moeder haar zoon van 15-16 jaar wegstuurt naar het buitenland om asiel aan te vragen zij hem de nodige informatie geeft omtrent de redenen die haar daartoe hebben laten besluiten. Zo is het niet aannemelijk dat verzoeker ook nu nog, behoudens de namen Haji M. en Faizuallah, vrijwel niets weet over de omstandigheden waarin zijn vader spoorloos zou zijn verdwenen (gehoor 15 februari 2012, p. 6). Dit klemt des te meer nu verzoeker ter ondersteuning van zijn relaas twee documenten indiende waaruit blijkt dat zijn moeder ten tijde van de verdwijning een klacht zou hebben ingediend en recentelijk nogmaals een klacht indiende bij de dorpsraad. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen en het verzoekschrift blijkt dat zijn belager en de verantwoordelijke voor de verdwijning van zijn vader een rijke Kuchi (gehoor 15 februari 2012, p. 11) zou zijn terwijl in de documenten de Taliban aangewezen worden als de daders van de ontvoering van de vader (beslissing commissaris-generaal eerste asielaanvraag). Meer nog, indien verzoekers moeder wel de moeite nam om nogmaals een klacht in te dienen omwille van de verdwijning van haar echtgenoot is het onbegrijpelijk en niet aannemelijk dat zij de steun van de dorpsraad niet zou hebben ingeroepen op het ogenblik daar haar zoon werd aangesproken door dezelfde man die erop uit is de eigendom in het bezit te krijgen en verantwoordelijk is voor de verdwijning van haar echtgenoot. Deze vaststellingen samen ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en de bewijswaarde van de neergelegde stukken.

De geloofwaardigheid van het relaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekers moeder nog vier maanden (gehoor CGVS, p. 13) in het huis zou hebben verbleven samen met verzoekers jongere broer en zus. Redelijkerwijs kan worden aangenomen dat indien de moeder het nodig acht haar zoon weg te sturen omwille van een mogelijke vervolging vanwege de Kuchi die verantwoordelijk zou zijn voor de verdwijning van haar echtgenoot, zij ook haar andere zoon en dochter onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht.

Voorts is het niet aannemelijk dat indien rijke Kuchi's verantwoordelijk zouden zijn voor de verdwijning van verzoekers vader omwille van het feit dat zij er op uit zijn de gronden van de familie in bezit te krijgen zij vier-vijf jaar zouden wachten voor een volgende poging. Temeer deze belagers van verzoekers moeder als alleenstaande vrouw met kleine kinderen weinig tegenstand moesten verwachten. Ook de wijze waarop verzoeker zijn ontmoeting met deze Kuchi schetst is weinig geloofwaardig. Er valt immers niet in te zien waarom deze man verzoeker naar huis stuurde om de eigendomsdocumenten op te halen terwijl hij evengoed verzoeker kon vergezellen naar het huis. Naar eigen zeggen was verzoeker op weg naar school en een halfuur te voet verwijderd van zijn huis zodat het totaal ongeloofwaardig is dat deze Kuchi een uur zou wachten tot verzoeker terugkeerde met de eigendomsdocumenten (gehoor tweede asielaanvraag CGVS 15 februari 2012, p. 7-9-10). Op die manier liep hij bovendien kans dat verzoeker zijn moeder, de politie of dorpsoudsten er bij zou halen.

2.10.3. Wat zijn vlucht betreft verklaart verzoeker dat hij zes dagen nadat hij belaagd werd door Haji M. het land verliet en zijn moeder daarvoor het bedrag van 11.000 dollar neertelde (gehoor CGVS tweede asielaanvraag 15 februari 2012, p. 6). De Raad is van oordeel dat een vlucht uit het land van herkomst toch wel enige tijd en voorbereiding vergt zodat het weinig aannemelijk is dat verzoekers moeder als alleenstaande vrouw er binnen de zes dagen in slaagt een smokkelaar op de kop te tikken en 11.000 dollar te vergaren door onder andere haar "*juwelen en zo'n dingen*" te verkopen.

2.10.4. Aangezien verzoeker de beweerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat zijn moeder, broer en zus om die reden naar Kandahar zouden zijn vertrokken om er bij familie in te trekken, in de mate daar enig geloof aan gehecht kan worden. Zo verzoeker bij het verzoekschrift een document voegt waarvan hij stelt dat deze brief afkomstig is van de dorpsoudste (Malak) die verklaart dat zijn moeder samenwoont met haar schoonbroer wijst de Raad erop dat dit schrijven niet van dien aard is dat de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas in een ander daglicht wordt geplaatst. Daarenboven is dit document opgesteld in het Dari of Pashtou zonder vertaling zodat dit document om die reden niet in aanmerking wordt genomen.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.12. Vermits verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van een gegronde vrees voor vervolging zijn land en streek van herkomst heeft verlaten, maakt hij ook niet aannemelijk dat zijn familie de streek is moeten ontvluchten. Zelfs al zou verzoekers moeder thans in Kandahar verblijven, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie vier 'yerib' land en een huis heeft in Bagrami zodat niet valt in te zien waarom verzoeker en zijn familie niet naar zijn dorp van oorsprong zouden kunnen terugkeren.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, zijn plaats van herkomst niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS